

Els 'punkies' també juguen

Maika Makovski i Damian Allsop, dimecres, a l'escenari del Gastromusical d'El Mol Foto: ARNAU MIGUEL / FERRAN COMPANYY.

Maika Makovski havia fet ja dos bisos i baixava de l'escenari del Molí de l'Escala quan va pensar que estaria bé acomiadar-se del públic al costat del cuiner que havia preparat el menú de la segona nit del Gastromusical. Però el mestre xocolater Damien Allsop no apareixia enlloc. Després de més d'una hora i mitja de concert defensant sola, ara al piano, ara a la guitarra, un repertori que flirteja amb el punk, el rock, el folklore irlandès i la música disco, a Maika Makovski ja només li faltava fer d'animadora per omplir l'espera del cuiner absent per confirmar que és una de les intèrprets més singulars i sense cap dubte la més simpàtica d'això que se n'ha dit l'escena underground. Qualsevol altre s'hauria desesperat, en aquell paper sobrevingut de mestra de cerimònies, però a Maika Makovski semblava més aviat divertir-la. Va començar cridant Allsop diguem que de manera convencional a peu dret pel

micròfon, però com que el xef continuava desaparegut, va decidir asseure's al piano i seguir invocant-lo tot cantant: "Where ara you hidden, Damien?" La sonoritat de la frase que acabava d'improvisar va engrescar-la i, teclejant sense deixar de picar de peus, va enllaçar la melodia que li acabava de néixer, amb picardioses ondulacions de veu impostada cada cop que esmentava el fugitiu Damien (a hores d'ara convertit ja en una llegenda viva del rock, com l'Angie dels Rolling Stones o el Fredrick de Patti Smith, posem per cas), amb el refilet inconfusible del tema de Kate Bush Wuthering Heights, un hit de la felicitat xisclada que va apropiarse amb una naturalitat tan espantosa, que ben bé aquest clàssic del pop dels anys vuitanta passava per una creació autènticament seva. Va ser el millor dels bisos just abans que aparegués finalment Damien Allsop i que el públic tingués la certesa que mai el punk salvatge que diuen que freqüenta aquesta cantant d'arrels mallorquines, andaluses i macedònies havia sonat tan reparadorament alegre. Perquè és veritat que Maika Makovski va començar la seva carrera amb uns certs aires tenebrosos, carregats d'un misteri més aviat feixuc, que l'havien emparentat amb PJ Harvey, una comparació que si bé devia enorgullir-la al principi, a còpia de repetir-se, va acabar fastiguejant-la, però la cantant que està emergint des de la publicació de Desaparecer (2011) i, sobretot, del seu últim disc, Thank you for the boots (2012), és quasi més juganera que experimental, més lliure i es diria que més feliç. De fet, a estones semblava que assistíssim a una sessió d'assaig de la qual els espectadors no fóssim sinó els còmplices afortunats.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 09-08-2013 Pàgina 23

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/669147-els-punkies-tambe-juguen.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=m&utm_source=rss&utm_medium=m&utm_campaign=rss